

Prológus

A busz egyenletesen zötykölődött, csak párszor ugrott meg, amikor a sofőr belehajtott egy-egy nagyobb kátyúba, ami az utat tarkította. Luna a jármű végében húzta meg magát. Az ülése valószínűleg a keréken helyezkedhetett el, mert majdnem minden alkalommal összekoccantak a fogai, de ő meg sem érezte. Olyan meredten bámult kifelé az ablakon, hogy ha valaki látja, azt gondolhatta volna, valamiféle transzban van. Még a vezetőfülkéből a kellesténél hangosabban szóló rádiót sem hallotta.

Szerencséjére nem sokan tartózkodtak a távolsági járaton, és ők is inkább a busz elejében foglaltak helyet. Így az első órában nyugta volt. Teljesen kizárta a külvilágot, gondolatai nagyon-nagyon messze jártak.

A lány újra és újra visszajátszotta az utóbbi pár nap történéseit...

Zane-nel már két hónapja húzták meg magukat Liverpool egyik csendesebb környékén. A napok nyugodtan és csendesen teltek, a szomszédok házaspárként ismerték őket. A kapcsolatteremtést minimálisra csökkentették, ami Lunát egyre jobban felemészttette. Hiányzott neki a társaság, az élet, hogy kimozduljon a lakásból.

Két nappal korábban a férfi elment elintézni néhány ügyet, így a lány gondolt egyet, és vásárolni indult. De tovább maradt, mint kellett volna. Mire hazaért, Zane magából kikelve támadta le. Próbálta magát védeni, hogy csak a környéken járt, de ez nem volt elég a másíknak. Ekkor mérges lett, és annak ellenére, hogy az utóbbi időben már jobban kijöttek, összeszoktak, és képesek voltak egymással értelmesen kommunikálni, ismét nagyon összevesztek, aminek a végén Luna elrohant. Zane hiába ment utána, nem érte utol.

A lány még akkor este zaklatottan tért be a város központi részén lévő egyik bárba, ahol sokan iszogattak. Akkor nem érdekelte, hogy ez nem volt a legjobb ötlet. Leült egy csendes sarokba, rendelt egy koktélt, és közben az embereket vizsgálta. Irigyelte a gondtalanságukat.

Egy ízben tekintete megakadt a pultnál egy fiatalemberen, aki őt figyelte. A lány elkapta a tekintetét, és kortyolt az italából. De a férfi nem hagyta annyiban, odalépett hozzá, rámosolygott, és kérdés nélkül leült a másik székre. Beszélgetésbe elegyedtek. Nem érintettek semmi komoly témát, még csak nem is flörtöltek, ha jellemeznie kéne a helyzetet, inkább hasonlított egy baráti csevejre.

Már későre járt, amikor Luna kimentette magát, és otthagyta a jóképű fiatalembert. Nem látott bele semmit, csak élvezte, hogy pár órán keresztül mással is beszélgethetett Zane-en kívül. Kicsit könnyebb léptekkel tartott hazafelé. A lakásba lépve sötétség fogadta, amin csodálkozott, de ekkor lakótársa felkapcsolta a kanapé melletti kislámpát.

– Hol jártál? – Hangja ridegnek hangzott.

– Csak jártam egyet...

– Hogy lehetsz ennyire felelőtlen? Már két...

– Most hagyd abba! – borult ki Luna. – Elegendem van a remeteéletből, szükségem van arra, hogy emberek között legyek!

– Hányszor mondom még el, hogy ez számodra nem lehetséges?

– Hiszen két hónapja itt vagyunk, és nem történt semmi! Hátha végre feladták.

– Ezt nem tudhatod! – állt fel a férfi, így fenyegetőnek hatott, amivel ő is tisztában volt.

– Ahogy te sem! – szegült ellen a lány, bár megremegett a hangja. Farkasszemet néztek. – Szükségem van arra, hogy néha elhagyjam ezt a lakást! Ha elvegyülnék...

– Elég! Holnap megbeszéljük... Jobb, ha most lefekszel.

Azzal Zane lezárta a beszélgetést, és visszavonult a szobájába. Luna szótlánul állt, összerezett, amint a férfi mérgesen becsapta maga mögött szobája ajtaját. Végül ő is eltűnt a saját lakrészében.

A busz megint ugrott egyet. Egy könnycsepp gördült végig az arca jobb oldalán. Majd egy pillanatra lehunyta a szemét, gombóc nőtt a torkában. Próbálta visszafojtani a sírást, ahogy visszatért az emlékébe...

A másnap ugyanúgy telt, mint máskor. Luna várta, hogy a férfi mikor zúdítja rá újra a haragját, de Zane szokatlanul szótlan volt. Újra úgy viselkedtek egymással, mint a kezdetekkor.

Késő estére járt, nézték a televíziót, valami sorozatot. Egymáshoz sem szóltak. Luna egyszer csak arra eszmélt, hogy Zane felkapta a fejét, mintha hangokat hallana. A következő pillanatban felugrott, és a lányt is felrángatta. Lunának ideje sem volt megkérdezni, mi történik, mert a bejárati ajtó nagy robajjal betört, szívrohamot okozva ezzel neki.

Onnan nem látta, kik érkeztek, de nem is kellett, mert tudta. Megint rájuk találtak. Azonnal eszébe jutott az előző este, a bár, és az ismeretlen férfi. Az nem lehet...

Zane odalökdöste az erkélyajtóhoz, a mellé készített egyik hátizsákot a kezébe nyomta, a másikat ő vette a hátára, és már nyitotta is az ajtót. De az idegen alakok a nappaliba belépve egy pillanatnyi megállásra készítették őket.

Végül a férfi kilökte a lányt a nyíláson, rákiáltott, hogy meneküljön, ezután kizárta a szobából. Luna halálra váltan állt a korlátnak támaszkodva, és pár pillanatig dermedten figyelte a bent zajló jelenetet, ahogy lakótársa nekiment a két tagbaszakadt támadónak.

Luna akkor kapott észbe, amikor a dulakodásban az egyik férfi nekizuhant az üvegnek. Ez cselekvésre ösztönözte. Átmászott a szomszédos erkélyre, és kétségbeesetten ütni kezdte az ajtót, amíg be nem engedték. Amint bejutott, az ottani lakók döbbenetével nem is foglalkozva szaladt, ahogy bírt. A lakásból, majd az épületből kijutva meg sem állt, amíg legalább három utcányira nem jutott.

Levegő után kapkodva dőlt egy oszlopnak, és lázasan agyalt azon, mitévő legyen. Lelki szemei előtt újra megjelent Zane, és ahogy feláldozta magát, de gyorsan megrázta a fejét, letörölte a könnycseppet, ami elszabadult, végül célba vette a buszpályaudvart...

Arra eszmélt, hogy zokog. A busz még mindig robogott. Arcát a kezébe temetve megengedte magának, hogy pár percre a szomorúság átvegye az irányítást. Amint kicsit enyhült az emlék okozta fájdalom, kényszerítette magát, hogy másra figyeljen, így elővette az újságot, amit még az indulás előtt vett.

De szinte azonnal meg is bánta, ahogy elkezdte olvasni a vezércikk sorait. Az apjáról szóltak.

A riporter egy titkos forrásra hivatkozva részletes információkat közölt arról, hogy Lucas Kingston milyen mocskos és aljas módon kebelezett be kisebb hoteleket és szállodákat. Hogyan tette tönkre az előző tulajokat, amikor aprópénzért kivásárolta őket. De ez még nem is a legrosszabb feltételezés volt. Hanem az a hazugság, hogy ha valaki nem akart „behódolni” neki, akkor fenyegetésként verőlegényeket küldött a nyakára.

Luna lecsapta az újságot az ölébe. Most már nemcsak a szomorúság, a bűntudat és a kétségbeesés gyötörte, hanem a harag és a düh is.

Hihetetlen, hogy egyes emberek milyen aljas dolgokra képesek öt perc hírnévért!

Nem maradt több energiája, érezte, újra elhatalmasodik rajta a sírás. Megint a könnyeivel küszködött. Belefáradt a hazugságokba, a menekülésbe és a kapcsolatok nélküli életbe.

Hátrahajtott a fejét, kis idő múlva álomba sírta magát. A busz pedig tovább robogott vele abba a kisvárosba, amit kinézett magának, és ahol úgy gondolta, nyugta lehet.

1.

2 héttel később...

Délután fél öt volt, a vonat befutott a pályaudvarra. Lunát a jegyellenőr ébresztette a végállomáson, hogy ideje leszállni. Álmosan nézett körbe, meglepte, milyen hamar megérkeztek. Összekaparta magát, felvette a kabátját, leemelte egyetlen hátizsákját a fenti tartóból, és az ajtó felé indult.

A peronra lépve kisebb tömeg fogadta, de senkit nem ismert. Utastársait köszöntötték a rég nem látott családtagok vagy barátok. Rá senki sem várt, magányosan lépdelt köztük, megcélozva a legközelebbi

kijáratot. A pályaudvar tele volt emberekkel, amit nem bánt, így legalább el tudott vegyülni, és nem tűnt ki közülük.

Végre kiért, a lépcső tetején megállt egy percre, hogy magába szívja a látványt. Újabb város, nagyobb, mint amit legutóbb választott, és újabb ismeretlen emberek. Remélte, hogy itt hosszabb ideig tud majd időzni, mint az előző kis településen. Több lakó között nehezebben veszik észre. A szeptemberi szél arcába vágott, nem volt túl hideg, mégis kellemetlennek érezte. Nyakig húzta a kabát cipzárját, és szemébe a kapucniját. Lelépdelt a lépcsőn, a taxiállomás felé tartott.

Könnyűnek, gondtalannak érezte magát. Úgy gondolta, biztonságban van, ami mosolyra készítette. Bár ezt érezte az előző három városban is, amíg rá nem találtak, de remélte, hogy ezúttal minden más lesz. A vele szemben haladó férfi azt hitte, neki szólt a mosoly, ezért fülig szaladó vigyorral viszonzta. Luna meglepődött, de nem görbült le a szája, sőt még szélesebbre húzta, és intett is az úriembernek. Az is követte a példáját, így haladtak el egymás mellett. Csodálójá még vigyorogva vissza is fordult, amit a lány nem láthatott, mert nem foglalkozott vele többet, csak megkönnyebbülten folytatta az útját. Elérte a taxiállomást, és a kis bódében leadta a címet, hogy hova szeretne menni.

– Máris jön a kocsí, ez lesz a rendszáma – tájékoztatta a diszpécser.

– Köszönöm – vette el a nyugtát, és ment oda, ahol várakozhat.

Egyelőre nem látta azt, amelyik őt fogja fuvarozni, így elővette a telefonját, és megnézte, jött-e új e-mailje. Bianca, gyerekkori barátnője írt neki, valamint exjegyese, Owen. Majd később a hotelszobájában elolvassa őket, nem akart emiatt túl sokáig nyílt terepen maradni.

A taxi dudált, hogy vegye észre, mire felkapta a fejét. Gyorsan bepattant a hátsó ülésre, a táskáját maga mellé tette. Ahogy az autó elindult a cím felé, a lány hátradöntötte a fejét, figyelte az utcán áramló embertömeget. Mindenki a saját dolgával törődött, oda sem figyeltek másokra.

Szemtanúja volt, ahogy egy kismama elejtette a babája cumiját, és a picivel a karján nagy nehezen lehajolt érte. Senki sem mutatott hajlandóságot, hogy segítsen neki.

A város hátránya, viszont nekem most pont erre van szükségem...

Egyre biztosabb volt benne, hogy a megfelelő helyre érkezett, itt senkinek sem fog szemet szűrni. Eszébe jutott, milyen gyorsan kellett távoznia abból a kis lakásból, ahol az elmúlt nagyjából két hetet töltötte vidéken, minden nagyobb településtől két óra vonatútra.

Amikor odaérkezett, egy picike kávézóban kapott munkát, és aznap is dolgozott, amikor megint rátaláltak, és sietve menekülnie kellett. Felidézte az emléket.

*

A nap ragyogóan sütött, és Luna vidáman nyitotta ki az ajtót a reggeli vendégek előtt. Már többen is várakoztak a kávéadagjukra, munkába siettek, csak emiatt álltak meg.

– Jó reggelt, Mr. Moore! A szokásos? – mosolygott.

– Jó reggelt, Maya! Igen, köszönöm! – viszonzta az öltönyös férfi, aki minden reggel lattét rendelt.

Itt mindenki Maya néven ismerte, és mindent megtett érte, hogy ez így is maradjon. De persze teljesen másképp alakultak a dolgok. Rá kellett jönnie, egyedül nehezebb, mint segítőjével, akit hátrahagyott.

Aznap reggel két nagydarab fickó sétált be a kávézóba. Őket nem Luna, hanem a kollégája, Sarah szolgálta ki. Soha nem látta még őket errefelé, és ez vészvillogókat indított el a fejében. Biztos volt benne, őt keresik, és a gyanúja be is igazolódott. Fél füllel hallotta, ahogy egyikük Sarah-hoz intézi a szavait.

– Egy fiatal lányt keresünk, nagyjából a maga korosztálya. Luna Kingstonnak hívják. Nem ismeri?

– Sajnálom, de nem.

– Biztos? Ő az. A szülei nagyon aggódnak érte – húzott elő egy fotót az ismeretlen.

Luna a kávégép mellől odasandított, majd megkönnyebbülten hunyta le a szemét. Hiszen a kép hónapokkal azelőtt készült. Mostani megjelenésével – szőkére festett hajával és kék kontaktlencséjével – kicsit sem hasonlított régi önmagára.

– Nézze, ez egy kis város, itt mindenki ismer mindenkit, ha lenne itt ilyen személy, azt tudnám – mondta neki határozottan.

– A kollégája sem ismeri? – nézett a pult mögött bujkáló másik lányra a társa.

– Maya, idejönnél kicsit? – kérte Sarah.

Az említett leblokkolt, de engedelmeskedett.

– Miben segíthetek? – villantotta fel a legszebb mosolyát, remélve, hogy nem ismerik fel. Az elismételt kérdésre ennyit felelt:

– Soha nem hallottam róla, bocsánat. Vissza kell mennem! – hagyta őket azonnal faképnél.

Luna az egyik beszögellésből figyelte, ahogy megkapták a rendelésüket, majd kivonultak, de még utána a kávézó előtt beszélgettek, miközben kortyolgatták a forró, fekete italt. A lány szíve a torkában dobogott. Megtaláltak! Villogott fejében a felirat.

Megváltoztatott külseje miatt nem ismerték fel, mivel tanult előző két hibájából, ezért ide már okosabban érkezett, de úgy néz ki, ez sem volt elég. Megkereste a főnökét, és rosszulre hivatkozva pihenőnapot kért.

– Tényleg sápadt vagy – állapította meg Brad. – Menj el orvoshoz

Hadarva megígérte, hogy így tesz majd, aztán szekrényéhez sietett, amiből gyorsan összeszedte a cuccát, amit mindig kéznél tartott. Pillanatokon belül elhagyta a kis kávézót a hátsó kijáraton keresztül. Senki nem vette észre a távozását. Felpattant a kerékpárra, és a kisváros eldugott utcáin végigtekerve felkereste azt a fodrászt, aki barna tincseit korábban szőkére festette.

Mivel még kora délelőtt volt, nem látott a szalonban egy vendéget sem, biztos mindenki munkában tartózkodott. Berobbant az ajtón, kifulladásra lerogyott az egyik székbe. Julie, a tulajdonos kisebb szívrohamot kapott a kicsit sem finom ajtónyitáson. A reggeli lapot félretéve odaballagott a rémült lányhoz.

– Mit csinálunk? – szedte össze magát végül.

– Festés lesz, és egy pici vágás!

– Melyik szín tetszik? Itt a színminta, tudsz válogatni – nyújtotta át a zsinórra fűzött mintasort.

– Fekete! Minél sötétebbet szeretnék! – pillantott rá a tükörben anélkül, hogy megnézte volna a mintákat.

– Az eltart egy darabig, ugye tudod? Nem tudok szőkéből csettintésre feketét varázsolni – mutatta a mozdulatot.

– Tisztában vagyok veled, csak kezdjük el!

– Rendben! Fel kell vinnem az új színt, és megvárni, hogy hasson.

– Csináljuk! – sürgette Luna ismét.

– Minőséget vagy gyorsaságot szeretnél? A kettő együtt nem megy...

– Gyorsaságot. Élet-halál kérdése! – emelte fel a hangját.

– Hát jó – sóhajtotta Julie.

Azzal nekilátott, hogy Luna haja olyan legyen, amilyennek kérte. Mire mindennel végzett, egy teljesen új lány állt a tükör előtt.

Haja feketében tündökölt, egy enyhe sötétkék árnyalattal, ami a napon minden alkalommal megcsillan, és nagyon tetszett neki. Már nem a derekáig ért, a két lapockánál végződött, és a frufut jobb oldalra fésülték.

– Fantasztikus! Köszönöm! – hálálkodott a fodrásznak.

– Viseld egészséggel!

Végül elköszöntek egymástól, és a szalon előtt várakozó kerékpárral elhajtott. A legközelebbi vonatállomásra érve kétkerekűt a parkolóban hagyta, és egy szem hátizsákjával indult a pénztár felé, hogy jegyet vegyen egy új cél felé. Vissza se nézett.

*

– Megérkeztünk! – recsegte a taxisofőr, felriasztva utasát az emlékből.

Elmotyogott egy köszönömöt, miközben kifizette a fuvar, majd gyorsan kipattant a kocsiból. A hotel előtt álldogálva azon gondolkodott, jó ötlet volt-e egy ilyen nagy és ismert helyet választania. Megint csak arra jutott, mint amikor a város mellett döntött, minél nagyobb, annál jobb, így el tud vegyülni.

A szállodai recepción bejelentkezett Chloe Morris néven, és miután megkapta a kulcsokat, megcélozta a lifteket. Már majdnem odaért az egyikhez, amikor utána szólta:

– Miss Morris, egy pillanatra!

Luna megtorpant. Hirtelen azt hitte, lebukott, a recepciós rájött, hogy hamis adatokat mutatott neki, és most hívja a rendőröket. Vissza fordult, egy nagy mosollyal próbálta elrejtetni idegességét.

– Itt felejtette az igazolványát!

– Ó, de kedves, köszönöm! Egyszer a fejem hagyom el – viccelődött zavarában.

– Úgy hiszem, mindannyiunknak van nehezebb napja.

– Ez igaz! – vette el a kártyát a lány.

Visszament a liftekhez, sóhajtott egy hatalmasat. Gyorsan beszállt az üresen állóba, és megkönnyebbülve dőlt a falának. Egészen fent, a huszonötödik emeleten kapott szobát. A felvonóból kilépve a megfelelő ajtóig ment, és a kulcskártyát használva kinyitotta azt.

Bent óvatosan körbenézett, mintha valaki tudna az érkezéséről, és csak rá várt volna, de a szobát üresen találta. Bezárkózott, nem bízta a véletlenre, még egy széket is a kilincs alá támasztott. Amikor végzett, ledobta magát az ágyra, egy pár pillanatig csak a mennyezetet bámulta. Eddig jól teljesített. Megdicsérte magát.

Elgondolkodott, hogyan találhatott rá a két fickó, hiszen azt hitte, a hajfestés és bujkálás segített. Csak úgy, mint mindig, belenézett a tükörbe, és nem ismerte fel a lányt, aki viselkedésével szánézt rá. Hihetetlen, mennyit számít egy másik szín, vagy egy új fazon!

Ahogy elmerengett, rájött, mi lehetett a probléma. Segítője hiába oktatta, és verte belé az elmúlt nyolc hétben, miként olvadhat be a legjobban egy új helyen. A közel két hónapnyi nyugodt légkör után pánikban és rettegve menekült, és csak azután végezte el az átváltozást, hogy megérkezett a kisvárosba. Valószínűleg meglátták, és valaki nagyon szemfüles felismerhette. Az újságok főoldalán is ott virított a fotója napi szinten. Egy alkalmat sem hagytak ki, hogy írjanak róla és a családjáról.

Kicsivel több mint tizenkét hete menekült és rejtőzködött. Ez volt a negyedik város, és a legnagyobb is, ahol az elmúlt hónapokban meghúzta magát. Az első helyen nagyjából két hetet töltöttek, ő és a segítője. Majd a második városban következett a két hónap nyugalom. Aminek köszönhetően szinte el is felejtette, hogy célpont. Az onnan való menekülés okozta pánikot követően úgy hitte, elég sokat tanult, de kiderült, még mindig nagyon kezdőnek és naivnak számított. Viszont azóta rájött, hol hibázott. Még mindig a tükör előtt állt. A fekete hajú lány, aki viselkedésével szánézt rá, nem Luna, de nem volt más választása. Hiányolta ugyan barna tincseit, de ha biztonságban akart maradni, akkor erre kényszerült. Egy pár újabb, sötétebb kék kontaktlencsét is beszerezett, amit még ugyan nem szokott meg, de szintén jó álcának tűnt.

Odalépett a hátizsákhoz, kiborította a tartalmát, majd leült az ágyra. Nem hozott magával sok mindent. Pár ruhadarabot, fogkefét és fogkrémet. Volt még egy laptopja, egy állandó és egy eldobható telefonja, töltők a kutyukhoz, valamint az előző városokban használt hamis igazolványok. Az eredeti, az igazi nevével a hátizsák aprócska hátsó zsebében lapult, amit, mióta eljött otthonról, egyszer sem vett elő. A mostani, amin a Chloe Morris név szerepelt, az állomáson készült el teljesen, mielőtt felszállt a városba tartó vonatra.

Eredetileg hiányzott róla a kép, de miután végzett a fodrásznál, lőtt egy fotót egy igazolványkép-készítő bódében. Tiszta szerencse, hogy fekete-fehér kellett.

Az előző három személyijére is utólag kerültek rá ezek. A szökése éjszakáján kapta őket. A férfi, akivel bujkált, korábban az apjának dolgozott, és korábbi életében néha kétes ügyekkel is foglalkozott. Az irathamisító kapcsolata is onnan származott. A menekülésük alatt elmagyarázta az elkészítést, hogy eredetinek tűnjön az igazolvány. Azért kapott csak névvel ellátott példányokat, hogy bármikor fel tudja

őket használni. Viszont összesen csak négy hamis dokumentum állt a rendelkezésére, így ez az utolsó lehetősége, hogy elvegyüljön, ne szúrjon szemet senkinek, és ne találjanak rá a rosszfiúk.

A két férfi a kávézóban hazudott. Nem azért keresték, mert a szülei aggódtak. Ők május végén meghaltak egy szerencsétlen balesetben. Az emlékre még mindig könnybe lábadt a szeme, és a folyamatos rajtaütések miatt esélye sem volt rendesen meggyászolni őket.

Közvetlenül az elvesztésük után úgy döntött, egy időre viszályszaköltözik a külvárosban található családi házba, ahol felnőtt, mert úgy gondolta, onnan majd egyszerűbben tudja intézni az ilyenkor szükséges ügyeket. Imádnivaló kis lakását a belvárosban addig a vőlegényére bízta. A temetést nem sokkal a szerencsétlenség után sikerült megtartani, viszont apja cégével még sok volt az intéznievaló, de nem bánta, mert amúgy is nehezen hagyta ott a házat, ami szüleire és fantasztikus gyerekkorára emlékeztette.

Ott-tartózkodása alatt történtek fura dolgok, mint például észrevette, hogy néha ismeretlen alakok figyelték az épületet biztos távoból, vagy ha dolga akadt a városban, meg mert volna esküdni rá, hogy pár alkalommal követték, és figyelték minden lépését. Úgy érezte, egyre paranoiásabb, ezért idővel eldöntötte, ideje hazamennie a saját otthonába a vőlegényéhez.

Nagyjából két hét telt el a baleset után, amikor utolsó éjszakáját töltötte a hatalmas házban. A házvezetőnő az éjszaka közepén rémülten, kétségbeesetten ébresztette fel, hogy veszélyben van, és menekülnie kell. Luna nem értette, mi történik, először azt hitte, valamiféle tréfát űz vele a nő, de Zane felbukkanása és komor utasítása után, miszerint sietve kell távozniuk, rögtön megértette, hogy komoly baj lehet.

*

12 héttel korábban...

– *Ez valami vicc? Így szeretnél jobb kedvre deríteni, Mary?* – motyogta álmosan.

– *Nem vicc, kisasszony! Mennie kell! Csomagoltam magának néhány ruhát, és egyebeket. Egy borítékban van pénz is, elég lesz egy darabig. Ezeket vegye fel! Jöjjön, kijuttatom!*

Azzal a nő otthagya a szobában a ledöbbsent lányt, aki még mindig álmosan próbálta összerakni a képet. Mégis milyen baj lenne, és miért kellene menekülnie a saját otthonából?

– *Jöjjön már!* – jelent meg feldúltan az ajtóban Zane, az apja sofőrje.

Váratlanul hangos robajjal betört a bejárati ajtó, amitől Luna halálra rémült. Rájött, mégis jobb, ha a férfival tart. Utánalendült, a hátsó lejáratot vették célba, ami a konyhába vezetett. Közben hallották, hogy két alak tart felfelé, a korlát mellett elhaladva a lány meg is pillantotta őket, még csak nem is próbáltak csendesek vagy észrevétlenek maradni. Fölényben érezték magukat. Ezután ők ketten elérték a másik lépcső tetejét, és Luna, nyomában a sofőrrel szinte lerepült rajta.

– *Erre!* – hallotta meg a suttogást, amikor lelépett az utolsó fokról.

Az apja kertésze volt az, aki Maryvel az oldalán a nyitott ajtóban állva integetett nekik. Rajtam kívül mindenki tudja, mi történik? – futott át az agyán.

– *Fred! Siessen, vigye ki innen a kisasszonyt és Zane-t!*

– *Jöjjenek!* – terelte őket az idős férfi.

A négy szökevény kisurrant az ajtón, majd halkan becsukták azt maguk mögött. Az épület mentén végigosontak a garázsig, és ott ellátták a lányt meg majdani kísérőjét még néhány utasítással. Akkor kapta meg a hamis iratait is Zane-től, de az instrukciókra, hogyan fejezze be, ha esetleg úgy alakulnak a dolgok, hogy egyedül marad, csak később került sor.

– *Ezeket az apja kérte, hogy adjam át önnek – nyújtotta át a papírokat a sofőr, majd tovább beszélt: – Ez meg egy eldobható telefon. A régitől szabaduljon meg, mert biztosan bemérték!* – nyomott a kezébe egy kis csomagot.

– *Meneküljön, bújjon el, mert ha megtalálják, megölik!* – sopánkodott Mary, majd Zane-hez fordult: – *Kérem, vigyázzon rá, tartsa biztonságban mindenáron!*

– *Mégis kik ezek az emberek, és miért akarnak megölni?*

– Mennünk kell! Vissza se nézzen! – lökdöste a parkoló autó felé újdonsült segítőtje.

Luna értetlenül a jármű felé fordult, de végül gyorsan bepattant az utasoldali ülésre, Zane pedig a kormány mögé, az indítóban már benne volt a kulcs. A férfin nem látszott semmi. Olyan nyugodtnak tűnt, mintha már ezerszer megélte volna ezt a pillanatot, és pontosan tudná, mi következik. Gyújtást adott, majd beletaposott a gázba. Mary és Fred a másik parkoló autóba szálltak be, és nagy porfelhőt kavarva elhagyták a telket. Luna a torkában dobogó szívvel figyelte az oldalsó tükörben hátramaradó otthonát, az visszhangzott a fejében, amiket mondtak neki. Ne bízson senkiben! Meneküljön! Megölik! Kibuggyantak a könnyei.

Váratlanul egy autó reflektora tűnt fel mögöttük. Gyorsan közeledett.

– Mi a franc? – morogta a lány.

Úgy tűnt, Zane tudta, mi történik, egyre csak gyorsított, de a másik autóban több lóerő volt, így utolérte őket, és hátulról beléjük hajtott. A koccanástól Luna majdnem lefejelte a műszerfalat, halálra váltan nézett a visszapillantóba. Rettegve ismerte fel a két fickót, akik betörtek a házba. Segítőtje mindenre elszántan ismét beletaposott a gázba, nem hagyta magukat leszorítani az útról.

– Ilyen könnyen nem kapjátok meg! – kiáltotta az éjszaka sötétjébe.

A kocsi, amit vezetett, ugyan gyengébb, de ő nem véletlenül volt sofőr. A megfelelő manővereknek köszönhetően nem telt bele sok időbe, míg lerázták a másik járművet. Ijedten száguldottak a fekete éjszakában, és amikor már biztosan nem látták maguk mögött üldözőiket, Zane csak akkor volt hajlandó lassítani. Leparkoltak egy kihalt, üres áruház parkolójában, és Luna pár pillanatig nem tudott mást, csak maga elé meredni. Váratlanul megcsörrent a telefonja, mire ő ijedten sikkantott fel.

Előkotorta a zsebéből, és megnézte a kijelzőt. Owen kereste, a vőlegénye. Épp rá akart nyomni, hogy felvegye, amikor a férfi kikapta a készüléket a kezéből. A műszerfalhoz csapkodva összezúzta, végül kihajította az ablakon, és dühösen a lányra ripakodott.

– Nem hallottad, mikor azt mondtuk neked, hogy dobd ki ezt a szart? Ha sietünk, nem lehet nagyobb baj...

Luna nem felelt a számonkérésre, de agya vadul zakatolt.

Vajon miért hívott ilyenkor? Hiszen tudja, nem venném fel, mert alszom, mint a bunda. Hacsak nem tudja, hogy biztosan fent vagyok... – merengett döbbenetében.

Gondolatait Zane zavarta meg. Kijelentette, fel kell vennie egy csomagot, de siet vissza. Megtiltotta neki, hogy elmozduljon a kocsiból, majd rácsapta az ajtót...

*

A kislámpa még mindig égett az ágy melletti szekrényen, kint sötét volt, ránézett az órára. Tizenegy harmincat mutatott, úgy tűnt, elaludt. Felkelt, rásandított az ajtóra és a székre. Mivel mindent rendben talált, levette a nadrágját és a cipőjét, majd bebújt a takaró alá. Lepakcsolta a fényeket, és pillanatokon belül visszaaludt. Álmában kisimult az arca, halványan mosolygott, hiszen akkor újra szüleivel volt, és mint régen, nyugodt, békés boldogság vette körül.